

Sygn. akt III U 1652/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. w O.

sprawy z odwołania H. B.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 25 września 2013 r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.09.2013r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił H. B. prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

H. B. wniosła odwołanie od powyższej decyzji.

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że odwołująca nie spełniła koniecznego warunku do przyznania prawa do renty, a mianowicie orzeczeniem Komisji Lekarskiej KRUS z dnia 23.09.2013r. nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym, tym samym brak było podstaw do uzyskania renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pierwszy wniosek o rentę rolniczą H. B. złożyła dnia 10.10.2011r. Decyzją z dnia 21.03.2011r. Prezes KRUS odmówił jej prawa do renty. H. B. odwołała się od tej decyzji i sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt

IIIU 505/12. Po sporządzeniu opinii przez biegłego neurologa, diabetologa, kardiologa i ortopedę, która stwierdzała, że H. B. nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym – H. B. cofnęła odwołanie i Sąd umorzył postępowanie.

W dniu 07.08.2013r. H. B. złożyła kolejny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Orzeczeniem lekarza rzeczoznawcy KRUS z dnia 27.08.2013r. ubezpieczona nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Orzeczenie to zostało zakwestionowane przez ubezpieczoną, a sprawa została przekazana do rozpoznania komisji lekarskiej. W orzeczeniu z dnia 23.09.2013r. komisja lekarska KRUS także nie stwierdziła u H. B. całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W związku z tym, decyzją z dnia 25.09.2013r., odmówiono H. B. prawa do renty rolniczej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez H. B. od powyższej decyzji nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 21 ust 1 ustawy z dnia 20.12.1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1403, ze zm.) renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, o którym mowa w ust. 2,
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym,
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, lub w okresach o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 21 w/w ustawy - za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (ust.5). Całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się za trwałą, jeżeli ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (ust.6). Natomiast całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się za okresową, jeżeli ubezpieczony rokuje odzyskanie zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (ust.7).

Skuteczność odwołania H. B. zależna była od wykazania przez nią całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym w w/w okresach ubezpieczenia społecznego rolników lub w ciągu 18 miesięcy od jego ustania.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, kardiologii, ortopedii i diabetologii. Po przeprowadzonym badaniu H. B., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jej stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badaną, biegli rozpoznali u odwołującej: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego bez objawów korzeniowych rozciągowych bez upośledzenia funkcji układu ruchu, cukrzycę typu 2, nadwagę oraz nadciśnienie tętnicze. W konkluzji biegli nie stwierdzili u H. B. całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

W uzasadnieniu opinii biegli sądowi podali, że obecnie zgłaszane dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa i kończyn mogą być objawem zmian zwyrodnieniowych. Nie mają one potwierdzenia w badaniu neurologicznym i ortopedycznym, gdzie stwierdzono dobrą ruchomość stawów kręgosłupa, objawy korzeniowe rozciągowe są ujemne bez zaników mięśniowych i asymetrii w odruchach głębokich. H. B. wymaga według nich jedynie okresowego leczenia neurologicznego w okresach zaostrzeń choroby. Biegli stwierdzili także, że cukrzyca typu 2 leczona lekami doustnymi przeciwcukrzycowymi jest dość dobrze wyrównana i wymaga kontynuacji leczenia. Ze względu na podwyższoną glikemię wymaga zwiększenia dawek stosowanych leków przeciwcukrzycowych, pozwala jednak

pracować w gospodarstwie rolnym. Podobnie stwierdzone nadciśnienie tętnicze wymaga według biegłych stosowania jedynie leków hipotensyjnych (k. 14-16 a.s.).

H. B. nie zgodziła się z wnioskami biegłych. Nie wyartykułowała jednak żadnych merytorycznych zarzutów do opinii. Zeznając w charakterze strony, przyznała, że zgadza się z rozpoznaniem chorób dokonany przez biegłych. Stwierdziła, że złożyła do KRUS pełną dokumentację lekarską. Podniosła, że najbardziej uniemożliwia jej pracę w gospodarstwie rolnym kręgosłup i bóle stawowe rąk, poza tym jest senna, co jest związane z cukrzycą. Ma zgrubienie na jednej nodze i jak się schyla, to czuje ból w nodze. Nadto z jej zeznań wynika, że posiada gospodarstwo o powierzchni 1,31 ha, z którego uprawy przeznacza jedynie na własne potrzeby. Ma jedną krowę także na własne potrzeby. Razem z nią mieszka mąż oraz 30-letni syn, który utrzymuje się z prac dorywczych.

Oceniając stan zdrowia odwołującej, Sąd miał na uwadze, że H. B. ubiegała się już o prawo do renty rolniczej. W tutejszym Sądzie pod sygn. akt III U 505/12 zawisła z jej odwołania sprawa o prawo do renty. W sprawie tej sporządzona została opinia przez biegłego neurologa, diabetologa, kardiologa i ortopedę i z opinii tej także wynikało, że H. B. nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym. Aktualnie biegli analogicznie ocenili stan zdrowia odwołującej.

Nadto Sąd uznał, że złożony przez H. B. w trakcie postępowania wynik badania radiologicznego z dnia 11.02.2014r. (k.42) nie wnosi niczego nowego do materiału dowodowego. Wynika z niego jedynie, że H. B. na zwyrodnienie kręgosłupa. Okoliczność tę stwierdzili także biegli sądowi. Przy czym ocenili, że z uwagi na brak objawów korzeniowych i rozciągowych, choroba ta nie powoduje niezdolności do pracy u odwołującej.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski zawarte w pisemnej opinii biegłych sądowych. Na okoliczność stanu zdrowia H. B. wypowiadali się biegli lekarze z zakresu czterech specjalności, właściwych dla zgłaszanych przez nią dolegliwości. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w związku z występującymi u H. B. schorzeniami. Wnioski wynikające z opinii są jasne, zostały poparte logiczną argumentacją, z której wynika, że żadne ze schorzeń osobno ani wszystkie razem - występujące u odwołującej się, nie powodują całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Wobec powyższego subiektywne przekonanie H. B., że jest ona niezdolna do pracy, nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Wobec powyższych okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.